

Jamsai

ต้องมาพัวพันกับหญิงสาวสองรายโดยไม่ได้เตรียมใจแบบนี้
หัวใจเธอเลยเดินเรื่องกันพิถีพิถันให้ แต่ต่างกันไหนกันแน่!

Jamsai

Virgin

ทดลองอ่าน

Beat

ระวัง

วัตถุไวไฟ

เข้าใกล้

แล้วอาจ

หลงรัก

ทดลองอ่าน

silly sis ธิษณ

vic mw

ต้องระวังวัตต์ไฟฟ้าเข้าใกล้ระวังไฟช็อตใจ
หรือระวังจะช็อตจนทนไม่ไหว

Jamsai

Virgin
Beat

ระวัง
วัตต์ไฟฟ้า
เข้าใกล้
แล้วอาจ
หลงรัก

Jamsai

สัปดาห์ที่ 10
เล่มที่ 10

Virgin Beat
ระวังวัตต์ไฟฟ้า
เข้าใกล้แล้ว
อาจหลงรัก

ต้องระวังวัตต์ไฟฟ้าเข้าใกล้ระวังไฟช็อตใจ
หรือระวังจะช็อตจนทนไม่ไหว

www.jamsai.com

Virgin Beat
ระวังวัตต์ไฟฟ้า
เข้าใกล้แล้ว
อาจหลงรัก

ต้องระวังวัตต์ไฟฟ้าเข้าใกล้ระวังไฟช็อตใจ
หรือระวังจะช็อตจนทนไม่ไหว

www.jamsai.com

คลองอ่าน

Jamsai

คลองอ่าน

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

Virgin Beat ะวิวัตฤโพล ไข่ไคล้แล้วอาหลวรัก

silly sis เขี่ยน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2276-4

ภาพประกอบ เพียงพิชญ์ ศาสตรร์คี (vic)

ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม จันท์นี ธิติเลิศ (tabby)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จกนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 189 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

ทักทาย

สารภาพมาซะดี ๆ ว่าใครเคยหลอกที่บ้านว่าไปทำรายงานบ้านเพื่อน แต่จริงๆ ไปเที่ยวที่อื่นบ้างเอ่ย มยอมนั่งเชื่อแหละว่าแต่ละคนก็ย่อมมีเหตุผลที่แตกต่างกันออกไปบ้างก็กลัวที่บ้านไม่อนุญาต บ้างก็กลัวโดนมองว่าไม่ชอบอยู่ติดบ้าน อย่างไรก็ตามการบอกที่บ้านไปตามความจริงคือสิ่งที่ถูกต้องที่สุดนะคะ เพราะถ้าเกิดมีเรื่องฉุกเฉินอะไรขึ้นมา ที่บ้านจะได้ติดต่อเพื่อนๆ ได้ทันเวลาอย่างไงละคะ ^_^

ไฉ่เย่ มยอมนั่งทำตัวเป็นป่าแก่สอนหลานเลย ฮือๆ T^T แต่จริงๆ อยากให้มองว่าเพื่อนเตือนเพื่อนดีกว่า เพราะนางเอกนิยายเรื่องล่าสุดที่มยอมนั่งนำมาฝากเพื่อนๆ ทุกคนนะ มยอมนั่งเตือนเธอไม่ทันคะ ก็เลยเกิดเรื่องวุ่นวายอลหม่านหัวใจตามมาเป็นกระบุงโกย ถ้าอยากรู้ว่าเธอไปเจออะไรเข้า ก็ต้องติดตามใน 'Virgin Beat ระวังวัตถุไวไฟ เข้าใกล้แล้วอาจหลงรัก' ผลงานใหม่ของ silly sis ที่อยู่ในมือเพื่อนๆ ตอนนี้นั่งละ ^O^

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยอมนั่ง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

ในที่สุด silly sis ก็สามารถทำลายสถิติออกนินยายปีละเล่มได้สักที เฮ้~ อยากรีบตบชอยฉลอง นี่เป็นเรื่องที่สองของปีนี้แล้วจ้า สำหรับ Virgin Beat เล่มนี้เหมือนเป็นเล่มที่คาบเกี่ยวระหว่างเด็กวัยรุ่นที่กำลังจะโตไปเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว เขียนไปแล้วรู้สึกเหมือนได้ถ่ายถอดความในใจไปด้วย แน่ใจว่ามันยังคงความเลิฟซีรีส์ ตัดความฮาแต่ที่เพิ่มเข้ามาคือความดาร์กแบบขมหย่อยๆ พอเป็นรสชาติชีวิต อยากรู้ให้ลองสัมผัสกันดู และทำทายให้ลองอ่านไล่ไปที่ละหน้า แล้วจะรู้ว่า...xxx (เซ็นเซอร์แป็บ) สุดท้ายอยากขอบคุณมา (ออม) ผู้ทำให้ปังไอดียยสนุกๆ ขึ้นมา และเพื่อนๆ อีกหลายคนที่เป็นแรงบันดาลใจในนินยายเรื่องนี้ หวังว่าทุกคนจะสนุกสนานไปกับมัน ถ้าพร้อมแล้วก็พลิกไปอ่านกันเลย~

เจอกันได้ที่เฟซบุ๊ก silly sis หรือในทวิตเตอร์ @silly_sis หรือจะติดแท็ก #VirginBeat มาเม้าท์มอยกันหลังอ่านจบก็ได้จ้า

คุยกับ นักวาด

ไม่เคยไป Full Moon Party เลยค่ะ ที่ใกล้เคียงสุดที่เคยไปน่าจะแวงงาน Wonderfruit ตัวงานจะเป็นเทศกาล ดนตรี อาหาร และเต็มไปด้วยชาวต่างชาติ (มันเหมือนกันมัยเนี่ย) แต่ปีที่ไป เป็นปีที่จัดขึ้นมาในพื้นที่ทุ่งหญ้ากลางหุบเขา แล้วก็ มีเวทีการแสดงดนตรีหลายๆ เวที ได้กินฝีมือเชฟระดับโลก พิซซ่าไซเบคอนที่มีไข่เยิ้มๆ อยู่ตรงกลาง ความทรงจำรอบนั้นสิ่งที่ดีที่สุดคือเวทีแสดงของ Woodkid นอกนั้นก็ มีฝรั่งนอนเมาอ้วกเรียวยาวทาง ยังไงไปงานแนวนี้ก็ระวังตัวกันหน่อยนะคะ

DROP THE BEAT!

"..."

"..."

ฉันนั่งกำมือแน่น เหงื่อผุดพรายเต็มฝ่ามือ ขณะนี้ถึงคำพูดทั้งหมดที่ตระเตรียมมาในหัว หากพลาดไปเพียงนิดเดียวและโดนจับได้ ทุกอย่างจะต้องจบสิ้นแน่นอน

"คือว่า...หนู..."

"ทำไมถึงมาบอกเอาวันนี้"

"...ขอโทษค่ะ" สถานการณ์ในตอนนี้อยู่ดีฉันก็บรยากาศดูดีตั้งเครียดกว่าที่คิดไว้ ฉันได้แต่นึกภาวนาให้สิ่งที่ทำอยู่นี้สำเร็จ เพราะมันเป็นครั้งแรกของฉัน และทุกอย่างก็ได้ถูกวางแผนเอาไว้หมดแล้ว ถ้าฉันผ่านจุดนี้ไปได้ละก็...

"..."

"..."

ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบอีกครั้ง ฉันรู้สึกเหมือนเป็นนักโทษที่กำลังถูกสอบปากคำ โดยมีผู้คุมยืนกอดอกจ้องมองอยู่ถึงสี่คน ฉันพยายามอย่างหนักที่จะไม่แสดงพิรุณออกมาให้ใครก็ตามจับได้ สายตาต้องแน่วแน่ ความตั้งใจ

ชัดเจน นั่งหลังตรง และไม่แสดงอาการหลุกหลิก

"..."

"ตกลงว่า..." ฉันพูดเสียงแผ่วเป็นการเปิดช่องเพื่อรอคำตอบจากหัวหน้าผู้คุม

"...เฮ้อ" เสียงถอนหายใจนั้นทำเอาฉันสะดุ้งเล็กน้อย ก่อนจะทำมือแน่นด้วยความลุ้นระทึกในคำตอบ

"..."

"มันก็ไม่ได้จะห้ามหรือกนะ แต่ถ้าบอกให้เร็วกว่านี้ก็จะได้ไปเป็นเพื่อนลูก
ด้วยใจ ไม่ก็...ให้เจ้อานาไปเป็นเพื่อน" ในที่สุดแม่ของฉันหรือหัวหน้าผู้คุม
ประจำบ้านก็พูดประโยคที่รอคอยออกมา

ฟุวว

ฉันแทบจะพ่นลมหายใจอย่างโล่งอก หลังจากนั่งป้านหน้าอยู่นานเพื่อ
ไม่ให้โดนจับได้

"แหะๆ ม้าไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ หนูไปกับวีวี รับรองว่าไม่มีปัญหา
ถ้าพรุ่งนี้เช้าถึงวัดแล้วเดี๋ยวหนูจะโทรกลับมาตีมั๊ยคะ"

"จ๊ะ ก็ดี"

"พรุ่งนี้แปดโมงเช้าแกต้องโทรมา" เจ้อานาพี่คนโตสุดของบ้านพูดขึ้น
ด้วยน้ำเสียงเด็ดขาด นี่ก็เป็นอีกหนึ่งผู้คุมสุดโหดประจำบ้าน เผลอๆ โหดกว่า
แม่ฉันอีกจ้า

"รู้แล้วนะ...เซรีไม่ลืมหรือคะ นี่เซรีเป็นลูกคนที่สองนะ จริงๆ ก็เกือบโตสุด
ในบ้านแล้ว" ฉันเตือนความจำ เพื่อทุกคนจะลืมว่าฉันก็ไม่ได้เป็นเด็กหรือ
น้องเล็กที่สุดในบ้าน

"ก็ใช่ แต่แกมันเกือบน่าเป็นห่วงที่สุดในบ้านเลยเหอะเซรี แคร์องจาก
เบ๊บนิดหน่อย"

"ใช่ๆ เบ๊บก็ว่าจั้นแหละ" ยัยน้องคนกลางได้ที่กรีบเสริมใหญ่ ทั้งที่
ตัวเองยังน่าเป็นห่วงกว่าเขาอีก ฉันจึงหันไปค้อนใส่เล็กน้อย

"ให้ผมไปเป็นเพื่อนมั๊ย ไม่ต้องเตรียมตัวอะไรมาก เดี่ยวโทรไปบอก
น้ำหนาวเบ๊บเดียว" เจเนียล* น้องชายคนเกือบเล็กที่สุดในบ้านอาสาขึ้น

* ติดตามเรื่องราวของน้ำหนาว และเจเนียลได้ใน 'Tokyo Kiss ผ่าภารกิจหัวใจให้ได้ใกล้เธอ'

นี่ถึงขนาดจะโทรไปขออนุญาตแฟน ทำเอาฉันร้องห้ามแทบไม่ทัน

"มะ...ไม่ต้องเลย...! นี่ไปวิปัสสนานะ มีแต่ผู้หญิง ที่นี้เค้าไม่ให้เอาผู้ชายมาด้วย แล้วยิ่งถ้าจะไป พวกสวายน้อยสาวใหญ่ก็ได้สมารถจะเจหมดพอดี"

"ทำไมอะ" ยัง...ยังจะมาสงสัยอีก

"ก็เหลือใจ โธ่เอ๊ย ยังจะมาถามอีกนะ พอๆ ไปคนเดียววันนี้แหละค่ะ ดีที่สุดแล้ว" ฉันรีบตัดบทอย่างรวดเร็ว "งั้นหนูไปก่อนนะคะม้า พอดีวีวีมันไปรออยู่ก่อนแล้ว ไม่อยากให้มันรอนานอะคะ" ก่อนจะรีบลุกขึ้นจากโซฟาพร้อมกับยกกระเป๋าเป้ไปขนาดพอเหมาะขึ้นมาสละพายบนบ่า นี่ตืนะที่ป้ายังติดงานอยู่ที่บริษัท ไม่งั้นมีซั๊กใช้กันอีกยาวแนวๆ

"ให้ม้าไปส่งมั๊ย"

"ไม่เป็นไรคะ สายใต้ใหม่อยู่แค่นี้เอง"

"ยังงี้ก็ระวังตัวด้วยละะ ถึงแล้วรีบโทรมาเลยนะ"

"รับทราบค่ะ" ฉันตอบรับอย่างแข็งขัน กระชับสายกระเป๋าให้แน่นขึ้นเตรียมพร้อมสำหรับการเดินทางในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า

อโหสิให้ลูกคนนี้ด้วยนะคะ กลับมาหนูจะบอกความจริงกับม้าแน่นอน แม้จะโดนตีจนกันลายก็ตาม

ครืด...ครืด...

ตอนนั้นเองที่โทรศัพท์มือถือถือในกระเป๋าทางเกงของฉันสั่น มันสั่นพ้อๆ กับหัวใจที่เต้นแรงอยู่ตอนนี้เลย

"ฮัลโหล" ฉันกรอกเสียงลงไปขณะนั่งลงที่หน้าบ้านตระกูลมังกรวายุ ใช้มือหนึ่งควานหารองเท้าผ้าใบคู่เก่งจากกล่องรองเท้าเป็นร้อย

[เฮรี! แกอยู่ไหนแล้วเนี่ย เสียเป็นเป่าซาก จะเบี่ยวนฉันอะ!!!]

"ใส่รองเท้าอยู่เนี่ย โธ่เอ๊ย แก เดี่ยวเจอกันแล้วค่อยเล่า กว่าจะออกมาได้เกือบไม่รอดแล้ว"

[เรีวๆ เลย รออยู่สายใต้ใหม่แล้ว]

"ไปเดี๋ยวนี้แหละ"

ฉันกดวางสายวีวีเพื่อนรักแล้วรีบผูกเชือกกรองเท้าด้วยความเร็วแสง รอไปถึงที่นั่นไม่ไหวแล้ว หัวใจของฉันแทบจะเต้นเป็นเพลงแดนซ์ ต่อจากนี้

ต้องมีอะไรสนุกๆ รอฉันอยู่นั่นอน!

Girls, I'm coming~

1 BPM

ฟูลมุนต้องไปเกาะพะงัน แต่ถ้าอยากมองตากันก็แค่หันหน้ามา

[ผู้ถือตัวโดยสารเดินทางกับรถของบริษัทขนส่งจำกัดเที่ยวเวลาสี่สิบเอ็ดนาฬิกา กรุณาขึ้นรถที่ชานชาลาสี่สิบแปดถึงห้าสิบ ขอคุณค่ะ] เสียงประกาศดังขึ้นเมื่อฉันมาถึงสถานีขนส่งสายใต้ใหม่ซึ่งเป็นจุดให้บริการรถสำหรับนักเดินทางได้ไม่นาน

"อ๊วยแก มาถึงสักที" วิวี่พุ่งตรงมาทันทีที่เห็นหน้าฉัน

"เออ ฉันคิดว่าจะมาไม่ได้ละ ม้าแล้วก็พวกพี่น้องทำอย่างกับฉันเป็นนักโทษ"

"ฉันถึงได้บอกใจว่าถ้าบอกตรงๆ ว่าไปไหน บ้านแกไม่ให้เป็นแน่"

"ใช่สิ ฉันถึงได้ต้องนุ่งขาวห่มขาวแล้วก็บอกว่าจะไปปฏิบัติธรรมกับแกเนี่ย ฮือออ นรกจะกินกบาลมัยอะ" ฉันก็มองชุดตัวเองที่ขาวไปหมดทั้งตัว ทั้งเสื้อและกางเกง เรียกว่าถ้าไปเดินริมถนนคนต้องเอาข้าวสารมาเสกเอาน้ำมนต์มาสาตแน่นอน เพราะคิดว่าเป็นผีเร่ร่อน

"อ๊วย มันเหตุสุดวิสัย กลับไปแกค่อยบอกดีว่าจริงๆ แล้วไปเที่ยวกับฉัน"

"ก็คงจั้นแหละ แต่บอกไม่ได้เด็ดขาดว่าไปฟูลมุน ไม่งั้นเรื่องใหญ่แน่ แกก็รู้ว่าในสายตาคณบ้านฉัน ฉันเป็นเด็กเรียบร้อย วันๆ เอาแต่เรียน นี่เรียนจบก็ต้องเตรียมทำงานอีก"

"ยะ แม่เด็กเนิร์ด ฉันว่าถ้าที่บ้านแกรู้ว่าจริงๆ แล้วแกแระระดับปริญญาเอก คำต้องออกแตกตายแน่ๆ"

"ไม่ได้เด็ดขาด! แกก็เห็นว่าฉันใช้ชีวิตมาสี่สิบสองปีโดยไม่ให้พวกเค้ารู้ว่าตัวตนจริงๆ ของฉันเป็นยังไง"

"เออๆ ก็ปิดไปให้ได้ตลอดหะ เห็นแล้วเหนื่อยแทนรีบไปขึ้นรถดีกว่า เมื่อกี้เค้าประกาศแล้ว" พูดจิวี่ก็เดินนำไปในชุดเสื้อยืดสีขาวและกางเกงยีน

ที่ดูทะมัดทะแมงแบบที่คนปกติควรจะได้ใส่กัน ไม่เหมือนฉันที่แต่งเป็นผีบ้านผีเรือนขนาดนี้

เห็นแบบนี้วีวี่ยังเรียนอยู่คณะเภสัชศาสตร์ มหา'ลัยเดียวกับฉัน ในขณะที่ฉันเพิ่งจบนิติศาสตร์มาหมาดๆ เมื่อไม่กี่เดือนก่อน พวกเราเป็นเพื่อนสนิทสมัยเรียนมัธยมที่ต่างก็รู้ใจกันดี ถึงเวลาเรียนเราก็ตั่งใจ แถมยังเป็นเด็กหัวกะทิของห้อง แต่เมื่อถึงเวลาเล่นเราก็ตูตู่ เหมือนกัน ยิ่งพอเข้ามามหา'ลัย ได้รู้จักกับสังคมอีกแบบก็ทำให้เราเลื่อนชั้นความเป็นตัวแม่ขึ้นไปอีก ดังนั้นพวกเพื่อนของฉันแทบทุกคนโดยเฉพาะวีวี่จึงรู้ว่าฉันเป็นยังไง ในขณะที่คนที่บ้านยังคงเข้าใจว่าฉันเป็นเด็กเนิร์ดที่วันๆ สนใจแต่เรื่องเรียนอยู่

เราสองคนวางแผนว่าจะไปฟูลมูนปาร์ตี้ที่เกาะพะงันกันมาลักระยะแล้ว แต่ก็ยังไม่มีโอกาส จนกระทั่งถึงวันนี้ที่ฉันเรียนจบแล้วและวีวี่ว่าง รวมถึงอยากระบายความเครียดตั้งแต่ช่วงที่เรียนมา ฉันแทบจะรอลดปล่อยความเป็นตัวเองไม่ไหว นี่สิ! วิถีของเซรีที่แท้จริง

"เซรี ฉันว่ามีแต่คนมองแกล่ะ" วีวี่กระซิบบอกเบาๆ ตอนที่พวกเรากำลังจัดการกับกระเป๋าสัมภาระให้ไปอยู่ใต้ท้องรถ

"ก็เพราะฉันใส่ชุดขาวนี่ไง" ฉันกลอกตาอย่างแข็งๆ ใครๆ ก็รู้ว่ารถทัวร์ที่มุ่งหน้าไปเกาะพะงันคันนี้แทบทุกคนบนรถต่างก็มีจุดหมายอยู่ที่ฟูลมูนปาร์ตี้ แต่มีฉันคนเดียวที่ดูเหมือนจะไปบวช

"แล้วทำไมแกไม่เปลี่ยนก่อนขึ้นรถเนี่ย"

"ช่างมันเหอะ ใส่แบบนี้นอนบนรถก็สบายดี" ฉันตอบก่อนจะหันหลังเตรียมเดินไปขึ้นรถ ทว่า...

ปึก!

ฟุบ!

"โอ๊ย!"

หน้าของฉันกระแทกเข้ากับอกของใครบางคนอย่างแรง พร้อมๆ กับความรู้สึกสับสนที่บริเวณเนินอก ฉันก้มมองก็พบว่าเสื้อสีขาวของตัวเองกลายเป็นรูเล็กๆ และมีรอยไหม้รอบๆ รวมถึงบุหรี่ยี่สิบห้าครึ่งมวนอันเป็นตัวการที่ตกอยู่บนพื้น

ฉันเงยหน้ามองเจ้าของบุหรี่ปูนนั้นอย่างขุ่นเคือง แต่ก็ต้องชะงักไปเล็กน้อยเพราะดวงตาคมเข้มที่ดูเอาเรื่อง อีกทั้งริมฝีปากรูปกระชับที่ยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์

"...โทษที" เขาพูดเสียงค่อยจนแทบไม่ได้ยิน

"แก..." ฉันได้ยินเสียงวีวีวีวีดังร้องอยู่ในลำคอพร้อมกับใช้ข้อศอกถองสีข้างฉันเบาๆ

เอาจริงๆ ในใจฉันเตรียมคำตำไม้อะยะมากกกกกก แต่พอหันมาเห็นหน้าตัวการ์ที่ทำให้เสียใจของฉันเป็นรูด้วยบุหรี่ปูนที่ตอกอยู่บนพื้นนั้นแล้ว คำตำทั้งหมดมันก็ไหลกลับเข้าไปในคอ ตรงผ่านกระเพาะอาหาร ลำเลียงลงไปตกตะกอนนอนนิ่งอยู่ที่หัวแม่เท้า นั่นแหละ...โรคแพ้นคนหล่อกำเริบจ๊ะ

"เฮ้ย มีไรวะเหนื่อ" จูๆ ผู้ชายอีกคนก็โผล่เข้ามาในฉาก

"เปล่า" หนู่มหล่อเบอร์หนึ่งหรือเหนือกล่าว เขาเหลือบตามองรอยไหม้บนเสื้อแถวเนินอกของฉัน ไล่สายตาขึ้นมาสบตาแวบหนึ่ง ก่อนจะหันหลังแล้วเดินไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เมื่อคนแรกเดินออกไปก็ทำให้ฉันเห็นหนุ่มคนที่สองได้ชัดเจน ใบหน้าหล่อเหลาคนละสไตล์แต่ไม่ได้ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน ปรากฏอยู่ตรงหน้า และตอนนั้นเองที่ฉันตระหนักได้ในทันทีว่า...โอ...โอ...ไม่นะ ทรูปฟูลมูนของข้านน!!

"เซรี!" ฉันหน้าเงื่อนเหลือสองนิ้วเมื่อผู้ชายคนนั้นทักฉันด้วยความตกใจ

"อะ..."

"เซรี?" เขาเริ่มไม่แน่ใจเมื่อเห็นฉันไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้

"มะ...ไม่ใช่เซรีค่า นี่แมคสีฝ้าแปดเซรี" ฮือออ ทำไมฉันรู้สึกอนาถตัวเองจัง

"ตกลงละ น้องมีพี่น้องห้าคน แล้วก็ไม่มีใครเป็นแปดด้วย" รู้ดีจังนะ

พ่อคุณณณ

"คือ..."

"มาทำอะไรที่นี่ อย่ายบกนะว่าจะไปพะงัน"

"เอ่อ..." ช่วยแล้ววว ช่วยของช่วย ช่วยในช่วย ช่วยในชอย ช่วยที่สุด

"ว่าไง ไปฟูลมูนเหมือนกันหรอ"

"อู๊ย! โทษศัพท์เข้าอะคะ เดี่ยวเซรีขอไปปรับก่อนนะ" ฉันว่าก่อนจะรีบชิง

ออกมาจากตรงนั้นอย่างรวดเร็ว

"เฮ้ย เตรี แกจะไปไหนอะ" วีวีตะโกนตามหลัง แต่ฉับพลันหลบเข้าไปในห้องน้ำของซาดาซาลาเพื่อไม่ให้ใครตามมาทัน

โอ๊ยยยยย...ดั่งนรกขังหรือสวรรค์แกลิ่งง แกลิ่งทมรมาน ให้ฉันได้เจอ... นั่นสิ ทำไมฉันต้องมาเจอพีโนลท์นี่ด้วยเนี่ย ฉันวิ่งน้ำจากอ่างล้างหน้าขึ้นมาตบๆ หน้าตัวเองเพื่อยืนยันว่าฉันไม่ได้ฝันไป

เพียะๆ!

เจ็บบบ...

"เตรี แกทำอะไรของแกเนี่ย แกวิ่งหนีหนุ่มหล่อนั่นมาทำไมยะ!" วีวีตามเข้ามาในห้องน้ำจนได้

"วีวีช่วยฉันด้วยยย ฉันต้องตายแน่เลยอะ"

"ทำไมอะ เจอหนุ่มหล่อแล้วแกถึงกับหยุดหายใจเลยหรือไง"

"ไม่ใช่ก็ใกล้เคียง"

"แกรู้จักเค้าเหรอ เพื่อนหรือผัวเก่าเอาดีๆ"

"ผัวบ้านป่าแกสิ พี่ยะ พี่ข้างบ้าน"

"ก็แค่คนข้างบ้านเองจะเป็นไรไป" วีวีทำสีหน้าเหมือนที่ฉันเป็นอยู่นี้มันดูโอเวอร์อีกตั้งมากๆ

"เป็นสิแก เขาสนิทกับบ้านฉัน ป้า ม่า พี่ น้องของฉัน โดยเฉพาะเจ๊อานา พวกเค้าเคยเรียนโรงเรียนเดียวกัน สนิทมากด้วยเพราะบ้านเราอยู่ติดกัน บ้านของเค้าทำธุรกิจนำเข้ารถสปอร์ตราคาแพง ตอนเล็กๆ เจ๊อานายังเคยพาฉันไปเล่นบ้านเค้าเลย ที่สำคัญเค้ารู้จักฉันในฐานะยัยเซรีสุดเนิร์ด ไม่ใช่ยัยเซรีแรดเผือก!"

"...เวอร์ละ"

"ฮือออ ถ้าเค้ารู้ว่าฉันไปฟูลมูน คนที่บ้านฉันต้องรู้กันหมดแน่ๆ"

"ที่แยะไปกว่านั้นคือแกก็จะ..."

"...แรดไม่ได้ โฮฮฮฮ" ฉันทำหน้าที่เติมคำในช่องว่างแทนเพื่อนทันที

"นี่มันดิแซสเตอร์ชัดๆ"

"ฮือออ"

"ฉันว่าแกลองบอกเขาไปตรงๆ มั้ย เค้าน่าจะช่วยปิดให้ก็ได้นะ"

"ไม่รู้จะแก เค้าน่าจะมาช่วยฉัน น่าจะเป็นแนวไปฟ้องคนที่บ้านฉันมากกว่า"

"เอานะ อย่างแยกก็จะเจอกันแค่บนรถแหละ เคี้ยวถึงเกาะก็แยกย้ายกัน ยิ่งงี้ก็แล้วแต่ ตอนนี้นี่รีบขึ้นรถกันก่อนเถอะ" วีวีเตือน เพราะอีกไม่นานก็จะถึงเวลารถออกแล้ว

"...อืม" ฉันตอบเสียงแผ่ว ในหัวกำลังคิดหาวิธีที่จะทำยังไงให้พีเนลส์ไม่สงสัย ขณะกำลังก้าวขึ้นรถแล้วเดินนำเพื่อนออกมาจากห้องน้ำเพื่อไปขึ้นรถ

เราได้ที่นั่งแถวที่สองจากข้างหน้าสุด เพราะตอนจองที่นั่งก็แอบเลือกที่แล้ว มีเพียงสองแถวหน้าเท่านั้นที่ยังว่างอยู่ ฉันกวาดตามองเพื่อนร่วมทริปบนรถ แล้วก็พบว่าส่วนใหญ่มีแต่วัยรุ่น แต่ความพีคคืออะไรู้มั๊ย...

"แม่โทรมาเหรอ" พีเนลส์ทักเมื่อฉันเดินผ่านที่นั่งของเขากับเพื่อนซึ่งอยู่แถวแรกเพื่อจะไปนั่งยังแถวที่สอง ซึ่งมันเป็นแถวต่อจากพวกเขาพอดี

"ชะ...ใช่ค่ะ พอดีแม่โทรมาถามว่าถึงไหนแล้ว"

"ไม่น่าเชื่อว่าแม่ฉันจะให้มาเที่ยวแบบนี้ด้วย แน่ใจเหรอว่าแม่อนุญาตแล้วทำไมแต่งตัวแบบนี้ล่ะ" ไร้ยัยย ชี้สงสัยไปไหนเนี่ย ฉันกัดฟันขณะตอบออกไป

"เซรีไม่ได้มาเที่ยวนะคะ เซรีมาปฏิบัติธรรม"

"ที่เกาะพะงันเนี่ยนะ"

"ค่ะ มีคนแนะนำให้มา เค้าน่าบอกว่าปฏิบัติธรรมวันพุธมุนจะได้บุญแรง นะอะวีเนอะ" ฉันหันไปหากำลังเสริมจากเพื่อนสนิทแบบเนียนๆ

"ชะ...ใช่ค่ะ"

"แล้วทำไมเพื่อนเซรีไม่เห็นหนุ่มๆห่มขาวเลย"

"อ้อออ วิชุดน้อยอะคะ ก็เลยจะไปเปลี่ยนที่วัด"

"ถ้าหายสงสัยแล้วขออนุญาตนั่งนะคะ" ฉันพูดตัดบท ฮ่วย! ต้องมาพูดเพราะๆ แบบนี้ โคตรคันปากเลย

พีเนลส์ก็หลงเล็กน้อย ไม่รู้ว่าเขาเชื่อคำโกหกของฉันหรือเปล่า แต่ฉันก็เดินเข้าไปนั่งริมหน้าต่าง ตามมาด้วยวีวี

"คิกๆๆ" เมื่อนั่งลงแล้วย้วยวี่ก็ถึงกับกลิ้งหัวเราะจนตัวไหว

"หยุดเลย" ฉันทกระซิบ

"ก็มันตลกอะ"

ฉันได้แต่นั่งขมวดคิ้วไปตลอดทาง และเมื่อวี่ชว่นเมาท์ ฉันก็ต้องพูดเพราะกับมันไปด้วย เพราะไม่งั้นเดี๋ยวพีเนลที่น่องอยู่ข้างหน้าจะได้ยิน

หลังจากที่รถเคลื่อนออกมาได้ไม่นาน ที่วี่ที่ติดตั้งอยู่หน้าสุดก็ถูกเปิดขึ้นเสียงดังสนั่น ฉันได้ยินเสียงถอนหายใจจากคนข้างหน้าดังตามมา

"ไอ้เนล ใครให้จองที่นั่งตรงนี่วะ"

"ทำไมวะ"

"มันติดที่วี่อะดิ หนวกหูฉิบ..." ฉันได้ยินเสียงบ่นจากเพื่อนพีเนล ซึ่งเขาก็ไม่ได้ดูถูกใจที่นั่งตัวเองสักเท่าไร

"ทำไงได้ มันเหลือแค่ตรงนี่หว่า"

"บอกแล้วว่าให้นั่งเครื่อง"

"ก็อยากลองนั่งรถทัวร์บ้าง ประสบการณ์ชีวิตไง"

"เออ เอาที่สบายใจ" เขาไม่พูดอะไรต่อก่อนจะหยิบหูฟังขึ้นมาใส่ ฉันแอบเข้าใจพีเนลนะเรื่องนั่งรถทัวร์ แบบบางที่ก็อยากลองอะไรใหม่ๆ บ้าง ส่วนฉันนะเหวอ ต้องเลือกที่ประหยัดที่สุดเพราะยังต้องขอเงินพ่อแม่อยู่

สักพักพนักงานบนรถก็เริ่มเดินแจกของกินเล่นกระจุกกระจิกอย่างน้ำผลไม้ ขนมหั้ว และถั่ว ฉันดื่มแต่น้ำผลไม้และเก็บทุกอย่างที่เหลือลงกระเป๋า จากนั้นก็ตั้งท่าเตรียมนอน แม้ว่าเสียงที่วี่ที่เปิดรายการซิงร็อกซิงล้ำบนรถจะดังมากก็ตาม

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622764.html>